

עפ"ת 30839/05/22 - בלאל בריה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 30839/05-22 ברייה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51121063179

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובסקי
מעורער בלאל בריה
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

המערער הorschuer בבית משפט השלום לטעורה בפתח תקוה (כב' השופט מ' כהן) ב- תעת 12893-11-21 ביום 20.12.21, בהיעדר, בעירה של שימוש בטלפון ניד בעת נהיגת הרכב פרטי ביום 27.9.20 והוטלו עליו 2 חודשי פסילת רישון נהיגה על תנאי, וכנס בסך של 2000 ₪ לתשלום תוך 90 ימים. בגין הדין צוין כי למערער הרשעה דומה קודמת.

המערער באמצעות בא כוחו, עו"ד ג'ברין, הגיע ביום 10.4.22 בקשה לביטול פסק הדין בה נטען כי המערער לא קיבל הזמנה לדין, אישור המשירה שהוצג עליו צוין "לא נדרש", נעדר פרטים ובهم שם הדוחר, מועד מסירה, ת.ז של הנמען, מהו מועד הדיון ולאיזה בית משפט זומן. עוד נטען כי למערער טענות הגנה ועיקרן כי הרכב היה במצב עצירה בעת השימוש בטלפון, אין התייחסות בדוח "לחילוניות המשאית" (בדוח צוין כי היה מדובר ברכב פרטי, וב"כ המערער ציין בפני כי נפלה אצלו שגגה), וכי לא ברור מתי נערך הדוח.

על פי הרישום בנת המשפט פסק הדין הומצא למערער ביום 6.1.22 והוא סרב לקבלו.

בהחלטה שניתנה ביום 11.4.22, נדחתה בקשה המערער לביטול פסק הדין. נקבע כי נוכח אישור המשירה המצוית בתיק, הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה באיחור רב, תוך חריגה ממוגרת 30 הימים שניתן להגשת מיום המצאת פסק הדין, על פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נ"ח), תשמ"ב - 1982 (להלן - **חס"פ**), ומ曲折 דין להידחות.

בהודעת הערעור נטען כי הבקשה לביטול פסק דין הוגשה רק לאחר שמצוירות בית המשפט שלחה לב"כ המערער, לביקשו, "לאחר יום 6.3.22", את אישור המשירה הנוגע לזמןונו של המערער בבית המשפט, וזאת משנbezcr מב"כ המערער לצפות קודם לכך באישור המשירה. (אצ"ן כי בתיק ישן 2 בקשה לקבלת אישור המשירה מ��ימים 11.1.22 ו- 8.3.22). עוד נטען כי למערער טענות הגנה, וכי אישור המשירה אינו תקין.

בדין בפני הוצאה על ידי ב"כ המערער בקשה להישפט בה נמסרה כתובתו של ב"כ המערער לצורך קבלת הזמנה

למשפט, ונטען כי קיימות בעיות של חלוקת דואר ב"מגזר". עוד נטען כי המערער מכחיש כי סרב לקבל את פסק הדין. ב"כ המערער אישר עם זאת, כי ביום 22.1.2011 היה מודע לפסק הדין שניתן.

ב"כ המשיבה סבורה כי אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

סעיף 240 לחס"פ קובע כי נאש שהורשע שלא בפניו, כבעיננו, בעבירה תעבורה לפי פקודת התעborה או לפי פקודת ביטוח רכב מנوع, שלא גרמו לתאונת דרכיהם שבה נחבל אדם חבלה של ממש, יוכל להגיש בקשה לביטול פסק הדין כמפורט בסעיף 130 (ח) לחס"פ, לפיו "רשי**י בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדיון וגורר הדיון אם ניתנו בהעדרו, אםโนoth שהיתה סיבה מוצדקתiae להתייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאש פסק הדיון. אולם רשי**י בית המשפט לדון בבקשת שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשת הוגשה בהסתמתו התובע".****

מגבילת 30 הימים האמורה באה לשרת את עקרון סופיות הדיון ומונעת כפל דיונים בעבירות קלות, וכפי שצוי ב- רעפ 1044/17 תום הרון נ' מדינת ישראל, 19.6.2017, בעניין זה: "בבקשתנו נקבע כבר כי המועד שנקבע בחקוק להגשת הבקשת בקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטראס הציבורי בעקרון סופיות הדיון...". עוד אזכיר את פסק הדיון שניתן לאחרונה ב- רעפ 21/4028 יוסף כהן נ' מדינת ישראל (9.6.2021), בו התייחס בית המשפט העליון לבקשת ביטול פסק דין שהוגשה לבית משפט השלום לאחר 8 שנים מאז המצתת פסק הדיון, ונקבע כי יש בהגשת בקשה בנסיבות אלה, ומשהמבקש "לא פועל במסגרת שלושים הימים", "כדי להשמיט את הkraine מתחת בקשה" (פסקה 6).

עוד אוסיף כי בהגשת הבקשת במוועדה, קיימות גם השלכות על חישוב תקופת הערעור על פסק הדיון שאף היא נמנית מיום המצתת פסק הדיון לידי הנאש שנדון שלא בפניו (סעיף 200 לחס"פ).

ב"כ המערער אינו חולק כאמור על כך שפסק הדיון הומצא לערער לפחות ביום 22.1.2011, ומשכן הבקשת ביטול פסק הדיון הוגשה בבית משפט קמא רק בחלוף שלושה חדש, תוך חריגה משמעותית מסד הזמן של פי סעיף 130(ח) לחס"פ, ובלא שנותלוותה הסכמת התביעה, ואוסיף על כך כי גם תקופת הערעור על פסק הדיון שניתן חלפה בינו. בטענת המערער כי ביקש לבדוק קודם להגשת הבקשת, את אישור המסירה שצורף להזמנה למשפט, אין כדי להוות טעם לעצירת המועד להגשת בקשה ביטול, ובמיוחד כשהמערער מעלה טענות נוספות נגד הרשות הקשורת בעצם ביצוע העבירה שניתן היה להעלותן ללא שהוות, ולא הוגג על ידי ב"כ המערער כל הסבר ממש לאי בירור עניין הזימן במועד מוקדם הרבה יותר. בנוסף, למעלה מהצורך, כי יש טעם לטרוניה שמעלה הסניגור בדבר אי שליחות ההזמנה למשפט למשרד, ואולם המערער אינו פטור מחובת התייצבות, ומשמעותו באישור המסירה כי דבר הדואר לא נדרש על ידו, היה עליו לעורך בירור בדואר בעניין זה, ובנסיבות אלה אף לא עליה כי הופרכה חזקת מסירה.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

המציאות תעביר את פסק הדיון לצדים.

ניתן היום, י"ג סיון תשפ"ב, 12 יוני 2022, בהעדר הצדדים.